

ligt med Hittegods, væsentlig kvalificeres, naar han gjør Bane af et saadant Forhold eller, ved oftere at have gjort sig skyldig i Tyveri eller Bedrageri, viser, at han i det Hele kun har liden Agtelse for Andres Eiendomsrettigheder.

I Forbindelse med Forfkriften om Straf for at undlade at oplyse Hittegods, indeholde de fleste fremmede Straffelove Straffebestemmelser for at tilegne sig, hvad man tilfældigt er kommen i Besiddelse af. Et saadant Forhold kan ganske vist undertiden have et vist Slægtskab med Bedrageri, men dette gjælder dog ingenlunde altid, ligesom det overhovedet ifølge sit Væsen synes mere at nærme sig, og naturligen at burde stilles i Klasse med, ulovlig Omgang med Hittegods, hvorfor Domstolene ogsaa hidtil for Forhold af den omhandlede Bestaaffenhed have anvendt Analogien af Fd. 11. April 1840 § 58. Det synes imidlertid at være rigtigst at give en udtrykkelig Bestemmelse angaaende de tilsigtede, i Praxis ikke saa ganske sjældent forekommende Tilfælde, t. Ex. hvor Nogen i sin Besiddelse, i sit Huus eller i sin Vogn forefinder, og derefter tilegner sig, Gjenstande, som Andenmand ved en Feiltagelse har henlagt eller forglemt sammesteds. Der er saameget mere Opfordring til at omtale disse Tilfælde, der ikke ligefrem gaar ind under Begrebet ulovlig Omgang med Hittegods, da deres Strafbarhed tildeels berøver paa andre Forudsætninger end den ny nævnte Forbrydelse, hvorfor det neppe heller turde være rigtigst, som Tilfældet er i andre Straffelove, uden videre at sammensille dem med den egentlige ulovlige Omgang med Hittegods. Der er navnlig den Forskjel, at medens det med Hensyn til Hittegods er tilstrækkeligt til at bevirke Strafsansvar, at Finderen ikke har oplyst den fundne Ting, som han har sat sig i Besiddelse af, maa der med Hensyn til Gjenstande, som den Paagjældende tilfældigt er kommen i Besiddelse af, fordres noget mere, nemlig at han ulovligt tilegner sig dem eller dog fordbølger dem, naar de efterspørges. Straffebestemmelsen har man iøvrigt troet burde være den samme, og Udkastets § 244. er derfor afsattet saaledes, at det er tydeligt, at ogsaa Forfkriften i § 243. om Strafnedsættelse eller

Straffrihed kan komme til Anvendelse i de i § 244. omhandlede Tilfælde.

Kommissionen har ikke fundet det tvivlsomt, at den i Fd. 11. April 1840. § 58 indeholdte Bestemmelse, hvorefter den, der underflaarer eller paa anden uredelig Maade behandler strandet Gods, i Overeensstemmelse med Fd. 28. Decbr. 1836 § 38 Nr. IV. skal anses som Tyv, ikke egner sig til at bibeholdes. Snarere kunde det synes, at en Bestemmelse angaaende det nævnte Forhold ganske kunde udelades, hvoraf da vilde følge, at det i det Hele kom til at gaar ind under Straffebestemmelsen i Udkastets § 243. Derfor kunde maaskee anføres, at den Forbrydelse, at bemægtige sig Gjenstande, der findes paa Strandbredden, og til hvilke ofte ingen Eier kan udfindes, saaat der forsaavidt kun gjøres et Indgreb i Statskassens Ret, i og for sig ikke synes at være mere strafbar end den Forseelse, ikke at oplyse Hittegods, til hvilket den Paagjældende, maa formode, at en Eier vil melde sig. Ligesom den i § 243. forestrevne Straf derfor i Almindelighed kunde synes at være passende ogsaa for Underflaaren af strandet Gods, saaledes kunde det maaskee fremdeles synes rigtigst, at Straffen herfor under formildende Omstændigheder, og naar Gjenstanden er af ubetydelig Værdi, kunde nedsættes til Bøder eller endog reent bortfalde, saaledes som betingelsesviis forestrevet i Slutningen af § 243. Kommissionen har imidlertid fundet Tøse til at give en særlig Straffebestemmelse for Underflaaren af strandet Gods i den Betragtning, at det er af stor Vigtighed, at Lovgivningen hder strandet Gods en særdeles Beskyttelse, og at man derfor bør søge at vedligeholde den almindelige Forestilling om, at uredelig Omgang dermed er en ikke aldeles ubetydelig Forbrydelse, i hvilken Henseende man iøvrigt skal erindre om, at Begrebet „strandet Gods“ formeentlig viser hen til, at en Strandning skal være foregaaet, hvorfor ogsaa Høiesteret har antaget, at Løst fra Havet opbrevet Gods, der ikke just maatte antages at hidrøre fra en Strandning, men som enten tilfældigt kunde være faldet ud fra et Skib eller være bortstykket fra Landjorden, ikke indbefattes under Bestemmelsen om strandet Gods men maa betragtes som Hittegods. I det